

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.65/2018/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2018. év június hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 9.B.155/2017/19. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt költségvetési csalás büntettét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pontja szerint minősíti, míg a sikkasztás büntette tekintetében a folytatólagos elkövetésre történt utalást mellőzi és a bűncselekményt a Btk. 372. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja szerint minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét 1 (egy) évre mérsékli, melynek végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti, egyidejűleg a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzás összegét 7.266.000.- (hétmillió-kettőszázhatvanhatezer) forintra módosítja.

A vádlott terhére az elsőfokú eljárásban megállapított bűnügyi költség összegét 371.248.- (háromszázhetvenegyezer-kettőszáznegyvennyolc) forintra csökkenti, míg a fennmaradt 66.815.- (hatvanhatezer-nyolcszáztizenöt) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Balassagyarmati Törvényszék a 2018. év január hó 10. napján kihirdetett 9.B.155/2017/19. számú ítéletével a vádlott bűnösségét költségvetési csalás büntettében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont (4) bekezdés a) pont) és folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettében állapította meg. Ezért öt halmazati büntetésül 5 évi - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 5 év közügyektől

eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben vagyonekmozgást rendelt el, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész 3 napi gondolkodási időt követően a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg vádlott és védője elsődlegesen felmentés másodsorban enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.113/2017/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn, míg a vádlotti és védői fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásban ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns és elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve - a vádlott védekezésével szemben - állapította meg a tényállást. A tényállás megalapozott, felülbírálatra alkalmas. A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes jogi minősítést alkalmazott. Osztotta a jogi minősítés körében kifejtett elsőbírói álláspontot, (ítélet 5., 6. oldal) a II. történeti tényállás rész vonatkozásában utalt a BH.2013/200. jogesetre, a III. tényállás rész esetében a BH.1999/441. számú jogesetben kifejtettekre.

Az ügyészi átirat szerint a vádlottnak és védőjének a vádlott bűnösségét vitató és bűncselekmény hiányában történő felmentését kezdeményező fellebbezése a másodfokú eljárásban nem foghat helyt. A büntetéskiszabás körében a bűnösségi körülményeket a törvényszék helyesen vizsgálta, és a vádlott szándékának hosszasan kitartó jellegét is értékelte, majd helyesen ismerte fel, hogy vádlottal szemben csak végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása tükrözi a büntetési célokat. Ugyanakkor a Btk. 80. § (2) bekezdés szerinti közép mértéktől elmaradó halmazati tartam törvénysértően enyhe, annak felemelése indokolt. Észrevételezte, hogy a vagyonekmozgással kapcsolatos intézkedés jogszabályi felhívással pontosításra szorul, az egyéb rendelkezései az ítéletnek pedig törvényesek.

A vádlott védője írásban benyújtotta fellebbezésének indokolását, melyet a nyilvános ülésen előadott. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az írásba foglalt ítélet nem felel meg az ítélettel szemben támasztott követelményeknek, az ügy terjedelme és az abban felvetett jogi problémák sokkal részletesebb indokolást kívántak volna meg, így az elsőfokú bíróság ítélete hiányos, nem ad kellő magyarázatot arra, hogy a vádlotti védekezéssel és a védelmi érveléssel szemben miért tartotta megállapíthatónak a sikkasztás törvényi tényállását, erre vonatkozó indokolást az ítélet nem tartalmaz. Nem indokolta meg azt sem, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben a számtalan enyhítő körülmény ellenére miért kizárólag az öt évnyi végrehajtandó szabadságvesztés büntetést találta megfelelőnek.

Mindezek alapján elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta. Sérelmezte továbbá azt is, hogy az ügyben a Balassagyarmati Törvényszék járt el, ugyanis a vád szerinti cselekményt a székhelyű gazdasági társaság ügyvezetőjeként követte el a vádlott. A székhelyváltoztatás nem érintette a vád tárgyává tett időszakot. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott vád alóli felmentését indítványozta oly módon, hogy amennyiben a költségvetési csalásban 1. számú tanú vallomása ellenére a bűnösséget megállapíthatónak tartja az ítélet, akkor a sikkasztás vádja alól mentse fel. Bűnösség megállapítása esetén a végrehajtandó büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt, e körben a vádlott kedvező személyi körülményeire hivatkozott. Álláspontja szerint a vádlott az ítéleti ténymegállapítással ellentétben szándékos elkerülő magatartást nem tanúsított, illetőleg a könyvelés szerinti tárgyakat és a készpénzt pedig azért nem adta át, mert ezek nem álltak rendelkezésre. 2.

számú tanút nem tartotta szavahihető tanúnak, meghallgatására sem tudott az elsőfokú bíróság sort keríteni ismeretlen helyen tartózkodása miatt, illetőleg a csekély ellenérték fejében gyakorlatilag kizárt, hogy bárki 100.000.000.- Ft-os nagyságrendű készpénzvagyonot és gépkocsiállományt adna át. 1. számú tanúvallomása mindvégig következetes volt abban, hogy a könyvelő cég - azon belül is ő maga - volt az, aki elmulasztotta lekönyvelni az átvett számlákat, majd a bevallásokat benyújtani az adóhatóságnak. Az igazságügyi szakértői vélemény mindenben alátámasztotta mind a vádlott védekezését, mind a könyvelő vallomásában foglaltakat. A sikkasztás körében a védő a BH.2009/44. számú esetre hivatkozott.

A vádlott a nyilvános ülésen nem jelent meg szabályszerű idézés ellenére, így távollétében a nyilvános ülés megtartható volt.

A bejelentett fellebbezések közül a vádlott és védője fellebbezése részben megalapozott, míg az ügyészi fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra a kétoldali perorvoslatok folytán eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. Az eljárási résztvevőkkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek, a releváns okirati bizonyítékok felolvasása megtörtént.

A bírósági eljárás során a perrendi szabályok megtartásával kapcsolatban a védő az eljáró bíróság illetékességét vitatta. Ennek során elkerülte a figyelmét, hogy a tényállás II. és III. pontjában rögzített cselekmények elkövetése során a Kft. székhelye már a megye területén volt, és ezen cselekvések a társaság ügyvezetőjének személyében bekövetkezett változásokhoz kapcsolódtak. Figyelemmel arra, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények egy része a Balassagyarmati Törvényszék illetékességi területén valósult meg, a védő illetékességet érintő kifogása nem foghatott helyt.

A törvényszék beszerezte az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítékokat, mellyel eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének. Bizonyítékértékelő tevékenysége nyomon követhető, megállapításainak és ténybeli következtetéseinek helyessége ellenőrizhető, így az érdemi felülbírálatnak - az ítéletnek a Be. 373.§ (1) bekezdés III. a) pontja alapján történő hatályon kívül helyezését célzó védői indítvánnyal szemben - az ítéletábra álláspontja szerint akadálya nem volt. A következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis az indokolási kötelezettség feltétlen hatályon kívül helyezéshez vezető mértékű megsértése csak akkor áll fenn, ha a megtámadott határozat indokolása tény- vagy jogkérdések tekintetében oly mértékben hiányos, ellentmondásos, vagy a rendelkező résszel ellentétes, hogy emiatt nem állapítható meg, hogy a bíróság a döntését mire alapította. (1/2007. BK vélemény C.) pont, Kúria 2387/2011. és 2210/2010. számú büntető elvi határozata, BH.2010.117., BH.2010.4. és BH.2012.60.)

Ezen túlmenően az ítéletábra azt állapította meg, hogy a törvényszék ugyan ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, azonban az általa megállapított tényállás esetenként hiányos, a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából lényeges körülmények tekintetében iratellenes, illetve téves ténybeli következtetések alapján alapuló. Nem tartalmazza, azt a vádlott és 1. számú tanú, könyvelő által egybehangzóan állított és ezt nem cáfoló szakértői vélemény alapján megállapítható tény, hogy a Kft. könyvelési feladatainak ellátásához szükséges iratokat a vádlott a könyvelő céggel

fennállott kapcsolat időtartama alatt mindvégig szolgáltatta, ennek alapján az 1. számú Kft. a Kft. könyvelését elvégezte, azonban 1. számú tanú elmulasztotta az adóbevallások megküldését az adóhatóságához. Nem rögzíti továbbá a tényállás azt a tényt sem, hogy az 1. számú tanú, könyvelő a vádlottat az adóbefizetési kötelezettségéről tájékoztatta, amiből a vádlott számára csak azon következtetés volt levonható, hogy a könyvelő a Kft. adóbevallásai alapján van tisztában a társaságot terhelő adó (áfa) fizetés kötelezettségével és ennek teljesítésére hívta fel a vádlottat.

Az ítélet tábla azt is megállapította, hogy a tényállás megállapításának hiányossága és az iratellenesség kihatott az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységére, továbbá tényről tényre sem következtetett minden esetben helyesen, ami az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságához vezetett. Az indokolási kötelezettségének azonban ahogyan azt a védő perbeszéde kapcsán már jelezte az ítélet tábla a felülbírálathoz szükséges mértékben az elsőfokú bíróság eleget tett, a bizonyítékok értékelése kapcsán levont téves következtetései pedig az iratok tartalma alapján - az ítélet felülmérlegelése nélkül - korrigálhatóak voltak.

A Balassagyarmati Törvényszék ítélete tehát a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában, továbbá a Be. 351.§ (2) bekezdés c) és d) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan. Figyelemmel azonban arra, hogy e hibák és hiányosságok az iratok tartalma, illetve az azokból levont helyes ténybeli következtetések útján kiküszöbölhetőek, mely ugyan részben eltérő tényállás megállapítását eredményezi, de annak alapján abban a körben a vádlott büntetőjogi felelőssége hiányának megállapításának van helye, a megalapozatlanság a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján a másodfokú eljárásban bizonyítás felvétele és a felülmérlegelés Be. 352. § (3) bekezdésében rögzített tilalmának sérelme nélkül is kiküszöbölhető volt. Felmentő rendelkezés meghozatalára ebben a körben pedig azért nem került sor, mert a költségvetést károsító bűncselekmény összetett bűncselekmény és a vád tárgyává tett időszakban a vádlott terhére eltitkoló magatartásával összefüggésben fennállott - bár jóval csekélyebb összegű - vagyoni hátrány okozása volt felróható.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az iratok tartalma alapján kiegészítésre szorul, ezért a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdésének a/ pontja alapján, azt az iratok tartalma szerint az alábbiakkal egészíti ki:

Az ítélet tábla az ítéleti tényállás 2. oldal I. tényállás 2. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki:

A vádlott a Kft. megvásárlását követően - 2011. márciusától kezdődően a társaság könyvelési feladatainak elvégzésére az 1. számú Kft. könyvelő cég képviselőjében az 1. számú tanúval állapodott meg. Az 1. számú Kft. a Kft. könyvelését a társaság 2011. szeptember 28-i eladásáig végezte. A vádlott a könyvelési feladatok elvégzéséhez szükséges számlákat, dokumentumokat folyamatosan átadta 1. számú tanú könyvelőnek, aki kapcsolatuk alatt soha nem jelezte felé, hogy a könyvelési anyagok hiányosak lennének. 1. számú tanú és a vádlott abban állapodott meg, hogy a könyvelő cég fogja az adóbevallásokat elektronikus úton az adóhatóság felé benyújtani. Az 1. számú tanú maga is - abban az időszakban, amikor a Kft. könyvelését végezte - mindvégig abban a tudatban volt, hogy a Kft. nevében az adóbevallásokat határidőben teljesítette az adóhatóság felé. A könyvelési anyagokból tisztában volt azzal is, hogy a vádlott, mint ügyvezető adófizetési kötelezettségének nem tesz eleget, beszélgetésük során jelezte is, hogy adót kellene fizetnie, azonban arról soha nem tájékoztatta a vádlottat - hiszen ezt maga sem tudta - hogy cége vállalt kötelezettségének - adóbevallások benyújtása - nem tesz eleget.

A vádlott, mint a Kft. ügyvezetője abban a téves feltevésben volt, hogy az általa megbízott könyvelő cég az adóbevallásokat elkészítette és az adóhatósághoz benyújtotta, találkozásaik és megbeszéléseik során ezzel ellentétes információ nem jutott a tudomására. Azon tájékoztatásból pedig, hogy a cégének milyen nagyságrendű adófizetési kötelezettsége áll fenn, melynek eleget kellene tennie csak arra vonhatott következtetést, hogy a könyvelő cég alkalmazottja, az elvégzett könyvelés és benyújtott adóbevallás alapján van tisztában a cég ügyvezetőjének ezen kötelezettségével.

Az igazságügyi szakértői vélemény elkészítéséhez szükséges iratanyag a könyvelő cégnél elmentett másolatokon alapult.

A vádlottnak a 170.088.000.- Ft vonatkozásában az adófizetési kötelezettsége fennállt, azonban 2011. február 14. és 2011.szeptember 28. közötti időszakban adóbevallási kötelezettségének teljesítése tekintetében tévedésben volt, mert a negyedéves és havi áfa bevallásokat a könyvelési és adóbevallási feladatokkal megbízott 1. számú tanú nem teljesítette, azonban erről vádlottat nem tájékoztatta. A vádlott ezen időszak alatt mindvégig abban a tudatban volt, hogy cége adóbevallási kötelezettségét ugyan teljesítette, de az előírt áfát nem fizette meg.

Az ítélet 3.oldal 3.bekezdését mellőzi.

Az ítélet 3. oldal II. tényállásból mellőzi annak annak második bekezdését Ehelyett a tényállásrészt azzal egészíti ki, hogy a vádlott magatartása következtében a Kft. 2011. szeptember hónapra vonatkozó adóbevallási kötelezettségének nem teljesítésével 16.933.000.- Ft vagyoni hátrányt okozott.

Az ítélet 3. oldal III. tényállás második bekezdése helyett azt rögzíti, hogy a 111.459.000.- Ft kizárólag könyvelési adat.

Az ennyiben helyesbített és kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az irányadó tényállás alapján az ítéletábra álláspontja szerint a vádlott bűnösségére vont következtetés mindkét bűncselekményt érintően csak részben helyes.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott könyvelőt/könyvelő céget alkalmazott, neki(k) az adóbevallások elkészítéséhez szükséges iratokat folyamatosan átadta, azért, hogy a közöttük fennállott megállapodás szerint cége áfabevallásait a könyvelő cég elkészítse és benyújtsa az adóhatósághoz. Emiatt kizárt, hogy ezen időszak alatt a vádlott az adózás szempontjából lényeges tényt szándékosan el akart volna titkolni az adóhatóság elől.

Az ítéleti tényállás I. pontjában rögzített időszakra nem lehet az adócsalást/költségvetési csalást megállapítani, mert a vádlott minden jogszabályon alapuló kötelezettségének eleget tett annak érdekében, hogy cége áfabevallásait benyújtásra kerüljenek az adóhatósághoz és alappal bízhatott abban, hogy a könyvelést végző cég vállalt kötelezettségének eleget tesz és az általa vállaltaknak megfelelően benyújtja az áfabevallásokat. Ezzel ellentétes bizonyíték az eljárás során nem merült fel.

Az elkövető nem büntethető olyan tény miatt, amelyről az elkövetéskor nem volt tudomása. Az a tény, hogy a vádlott könyvelő céget alkalmazott, és a szükséges adatokkal folyamatosan ellátta,

kizárja, hogy adócsalásra irányuló szándéka lett volna. A megbízott könyvelőnek a vádlottal kötött megállapodása értelmében nemcsak az adóbevallások elkészítése volt a feladata, hanem azok azok aláírása és benyújtása is az adóhatósághoz.

Az ítéleti tényállás nem tartalmaz arra vonatkozó adatot, hogy a vádlott az adóbevallás elkészítéséhez és benyújtásához szükséges bármely adatot ne adott volna át a könyvelőnek. Önmagában a könyvelő cég alkalmazása a vádlottnak a bevallások benyújtásáért fennálló felelősségét nem szüntette meg, mert ellenőrzési kötelezettsége a bevallások megtörténte vonatkozásában fennállt, függetlenül a könyvelő cég arra vonatkozó megbízatásától, hogy az áfabevallásokat benyújtsa.

Az irányadó tényállás szerint azonban az 1. számú tanú könyvelő és a vádlott között megbeszélt problémák éppen a befizetendő adóra vonatkoztak, amelyből a vádlott csak arra következtethetett, hogy az adóbevallások alapján áll fenn a cégének adófizetési kötelezettsége, ennek hiányában a könyvelő nem tudott volna tájékoztatást nyújtani a befizetendő adó nagyságáról. A vádlott és az 1. számú Kft. alkalmazottja az 1. számú tanú közötti kapcsolat kizárólag a könyvelési feladatok elvégzése és az áfa bevallások elkészítése kapcsán állott fenn és tartalma alapján nem vonható arra következtetés, hogy a vádlott tisztában lett volna azzal, hogy a könyvelést végző cég vállalt kötelezettségének nem tesz eleget. Az 1. számú tanú maga is a nyomozás során szembesült azzal a ténnyel, hogy a Kft. áfa bevallásai elmaradtak mégpedig az 1. számú Kft. működése körében előállott hibából.

A bírói gyakorlat szerint a gazdasági társaság vezető tisztségviselője az általános forgalmi adó bevallásának elmulasztásával elkövetett adócsalásért könyvelő alkalmazása ellenére is felel, ha a könyvelőnek nem adja át az adóbevallás elkészítéséhez szükséges iratokat, és nem ellenőrzi, hogy a bevallás megtörtént-e (BH 2003. évi 397. számú eseti döntés).

Jelen ügyben azonban nem állapítható meg e körben a vádlott mulasztó magatartása.

Az itt kifejtettekre tekintettel az ítéletábra nem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy a vádlott fennálló adóbevallási kötelezettségének szándékosan nem tett eleget a 2011. február 14. és 2011. szeptember 28. közötti időszakban.

Más a helyzet a II. tényállásban rögzített esetben. A vádlott a Kft. értékesítését követően az adóbevallás elkészítéséhez szükséges számlákat nem bocsátotta a társaság új ügyvezetőjének rendelkezésére, akinek így a Kft.-nek az általános forgalmi adónemben való adófizetési kötelezettsége tekintetében releváns tényekről nem volt tudomása, így ebben a tekintetben 2. számú tanú a Btk. 27. §-ának (1) bekezdése alapján tévedésben volt. E tévedését közvetett tettesként a vádlott okozta.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor (közvetett) tettesi elkövetői minősége alapján e körben a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította.

Az ítélet III. tényállásában rögzített sikkasztás büntetével kapcsolatban pedig azt rögzíti az ítéletábra, hogy az igazságügyi könyvszakértő a vádlott által a könyvelő cég rendelkezésére bocsátott dokumentumok alapján teljes körűen ki tudta munkálni, hogy a Kft.-nek a társaság eladásnak időpontjában milyen vagyonnal kellett volna rendelkeznie. Ebben a körben azonban az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a vádlott és az 1. számú tanú arra vonatkozó egyező előadásának, hogy a Kft. megvásárlásának pillanatától kezdődően nem rendelkezett a működéséhez

szükséges megfelelő anyagi eszközökkel, azaz alulfinanszírozott, tőkehiányos volt a vádlott ügyvezetése alatt mindvégig. Ennek ellensúlyozására a vádlott folyamatosan kölcsönöket kért, melyet a 3. számú és a 4. számú tanúvallomása is megerősített és ezeket a kölcsönöket a cég működése körében felhasználta. Az 1. számú tanú könyvelő is úgy nyilatkozott, hogy a társaság működéséhez folyamatos tagi kölcsönökre volt szükség, amelyeknek a megfelelő dokumentálása azonban elmaradt, ez azonban a tagi kölcsönök felhasználását nem érintette. A vádlott ezzel kapcsolatos előadása - ezeket a kölcsönöket vissza is fizette - cáfolatot nem nyertek, ebből következően pedig a társaság csak könyv szerint rendelkezett az igazságügyi könyvszakértő által kimutatott pénzeszközökkel.

Nyilvánvalóan a gazdasági életben nem fordulhat elő, hogy bárki jól működő, százmilliós készpénz állománnyal rendelkező cégét névleges összegért értékesíti.

Az eljárás során voltak arra mutató adatok, hogy jelen esetben a társaság értékesítése nem egy a céget ténylegesen működtetni szándékozó személynek történt (2. számú tanúvallomása, a bírósági eljárás során elérhetetlensége) azonban az ügyészség nem ezt tette vád tárgyává és e körben bizonyítást emiatt nem lehetett folytatni.

Ugyanakkor a meglévő könyvelési adatok alapján egyértelműen dokumentált volt, hogy a Kft. eladásának időpontjában a tényállásban rögzített 3 db gépkocsi a készletnyilvántartásban szerepelt és eladásukra ténylegesen az adásvételt követő időpontokban került sor. Ez pedig azzal a következménnyel járt, hogy - függetlenül a cég értékesítésekor megállapodott vételártól - e 3 db gépkocsit az új tulajdonosnak ellenkező megállapodás hiányában át kellett volna adni, azzal a vádlott már sajátjaként nem rendelkezhetett.

A fentiekben kifejtettek alapján a vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítését is korrigálta az ítéletábra. Ennek megfelelően a költségvetést károsító bűncselekményét az okozott vagyoni hátrány mértékéhez igazodóan a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont szerint minősülő költségvetési csalás büntetnének, míg a vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 372. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetnének minősítette. Arra figyelemmel, hogy a vádlott mindkét cselekményét a cég eladása kapcsán valósította meg a folytatólagosságra való utalást mellőzte.

Figyelemmel a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyának megváltozására és a helyesen felsorolt bűnösségi körülmények nyomatakára tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát eltúlozottnak találta, és azt egy évre enyhítette, valamint annak végrehajtását a Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdése alapján kettő évi próbaidőre felfüggesztette, mert álláspontja szerint az ilyen módon kiszabott szabadságvesztés is elégséges büntetés céljának eléréséhez.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását a másodfokú bíróság egyúttal mellőzte, mert a Btk. 61.§ (1) bekezdése alapján csak végrehajtandó szabadságvesztés mellett alkalmazható.

A vádlottal szemben elrendelt vagyonelkobzás összegét 7.266.000.- forintra módosította, figyelemmel arra, hogy a vádlott csak a készletnyilvántartásban szereplő gépkocsik értékével gazdagodott.

A vádlott terhére megállapított bűnügyi költség összegét 371.248.- forintra csökkentette az ítéletábra, arra figyelemmel, hogy csak az igazságügyi szakértői vélemény elkészítésével és a szakértő tárgyaláson történt meghallgatásával kapcsolatos költséget ítélte indokoltnak, így a

továbbiakban fennmaradt 66.815.- forint bűnügyi költséget a Be. 338. § (2) bekezdés szerint az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. §-a alapján került sor, míg az egyéb - helyes - rendelkezését a Fővárosi Ítéltábla a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye

Budapest, 2018. év június hó 28. napján.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 9.B.155/2017/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.65/2018/9. számú ítélete folytán a mai napon jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2018. év június hó 28. napján.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő